

Phavorin.

multis sententiis refertæ & quasi stipatæ [πυκνότητα enim & σφίγγειν
quandam σνώδσειν significare invenimus] in tantam excrescunt lon-
gitudinem, ut εὐφραστον amplius vel εὐανάγνωστον τὸ γεγραμμένον
haud sit: hoc est, ut spiritus ei pronuncians recitandoque non suffi-
ciat, adeoque facile legi atque proferri non possit. Alterum, quod
interpretem turbavit, est, quod pessimam lectionem in loco ex Hera-
clito allegato fuerit secutus: pro τῶ δ' εὐντ⊕ enim legendum erat
τῶ δέοντ⊕. Quam posteriorem lectionem jam annotatam quidem
video in margine editionis operum Aristotelis Casaubonianæ; attamen
nunc quidem eam Clementis Alexandrini firmo autoritate, qui
emendatiorem non tantum, sed magis etiam integrum Heracliti lo-
cum nobis conservavit, quem in Stromatibus suis ita repræsentat:

Clem. Alex.
Strom. V.
p. 602.

τῶ λόγῳ τῶ δέοντ⊕ αἰεὶ ἀξύνετοι γίνονται ἄνθρωποι, καὶ πρῶ-
θεν ἢ ἀκῆσαι, καὶ ἀκῆσαντες τὸ πρῶτον. Jam denique observa-
tis istis haud erit difficile versionem verborum Aristotelis, Riccobonia-
na haud paulo magis luculentam concinnare. *Omnino autem, ita in-
terpretarer, oratio, quam in chartam coniecimus, pronunciatu & lectu
facilis esse debet. Hoc ipsum vero est, quod stipatæ sententiis periodi
non habent, nec ea, quæ interpungere facile non est, uti Heracliti scripta.
Namque Heracliti scripta interpungere res difficilis est, ideo quod obscu-
rum sit ad quam orationis partem [vox aliqua] pertineat, utrum ad an-
tecedentem, an vero ad consequentem. Quale est, quod sub initium operis
ejus occurrit. Inquit enim: Rationem ejus quod oportet [sive decet]
semper minime homines intelligunt. Incertum enim est ad utram o-
rationis partem illud semper distinctione referas.* Quam parum ita-

† Hieron. L. I.
adv. Jovin.
Vid. Diog. La-
ert. L. II. Segm.
22. L. IX. Segm.
6. 8. 13. Clem.
Alex. Strom.
V. pag. 371.
Autor. Alle-
gor. Homeric.
Demetrius
Phaler. Lib. de
Elocut. Cicero
de Nat. Deor.
l. 26. III, 14. Id.

que præsidii Heraclitum lecturis jam olim in Grammaticis positum
fuerit, istis edocemur. Ast neque feliciore in eo interpretando, quod
sub initium monuimus, Philosophos fuisse Hieronymus † testis est.
*Heraclitum, inquit, quoque cognomento σκοτεινὸν, sudantes Philo-
sophi vix intelligunt.* Et certe otio meo abuti merito dicerer, si de
pluribus conquirendis veterum scriptorum, obscuritatem Heracliti
commemorantium, locis nunc essem sollicitus. Quæ etsi facillimo ne-
gotio longissima serie adtexere potuissem, præter rem tamen id fore
putavi, tum quod istud argumentum alibi uberius sit tractandum; tum
quod nemo facile veterum Heracliti vel obiter saltem meminere, a
quo non cognomine minimum, tanquam stigmatē quodam, obscura
ejus indoles fuerit notata.

§. II.